

Ĉapitro du

La Malaperinta Vitro

Pasis preskaŭ dek jaroj ekde kiam ges-roj Dursli vekiĝis por trovi sian nevon sur la antaŭa perono, sed Ligustra Vojo preskaŭ tute ne ŝanĝiĝis. La suno leviĝadis super la samaj netaj antaŭĝardenoj kaj lumigadis la latunan numeron kvar sur la durslia antaŭpordo; ĝi rampadis en ilian salonon, kiu restis preskaŭ sama kiel je tiu nokto, kiam s-ro Dursli vidis tiun fatalan novaĵon pri la strigoj. Sole la fotaĵoj sur la kameno efektive montris, kiom da tempo jam pasis. Antaŭ dek jaroj, multis la fotaĵoj pri io, kiu ŝajnis esti granda rozkolora ludopilko kun plurkoloraj bulaj ĉapoj — sed Dadli Dursli jam ne estis bebo, kaj nun la fotaĵoj montris grandan, blondan knabon rajdantan sur sia unua biciklo, sur karuselo ĉe kermeso, komputilludanta kun la patro, dorlotata kaj kisata de la patrino. En la ĉambro mankis ia ajn spuro de tio, ke ankaŭ alia knabo loĝas en la domo.

Tamen Hari Potter restis tie, tiumomente dormante, sed baldaŭ veka. Lia onklino Petunjo jam vekiĝis, kaj la unua bruo de la tago estis ŝia kriĉa voĉo.

“Ellitiĝu! Tuj!”

Hari surprizite ekvekiĝis. Lia onklino ankoraŭfoje frapis sur la pordo.

“El!” ŝi kriis. Hari aŭdis ŝin marŝi al la kuirejo, kaj poste la sono de pato metata sur kuirilon. Li rule surdorsiĝis kaj provis rememori la ĵusan sonĝon. Ĝi ja estis bona. En ĝi estis fluganta motorciklo. Iom stranga por li estis la sento, ke la saman sonĝon li antaŭe spertis.

Lia onklino revenis ekster la pordon.

“Ĉu vi jam ellitiĝis?” ŝi demandis.

“Preskaŭ,” diris Hari.

“Nu, rapide, mi deziras, ke vi prizorgu la lardon. Kaj nepre ne lasu ĝin nigriĝi! Mi deziras, ke ĉio estu perfekta por la naskiĝdatreveno de Dadliĉjo.”

Hari ĝemis.

“Kion vi diris?” lia onklino kriis tra la pordo.

“Nenion, nenion...”

La datreveno de Dadli — kiel li povis forgesi? Hari malrapide ellitiĝis kaj komencis serĉi ŝtrumpojn. Li sublite trovis du kaj, demetinte araneon de unu el ili, surmetis ilin. Hari bone konis araneojn, ĉar la subŝtupara ŝranko